

Hacer Kılçioğlu: "Yaşadığımız mekanlara borcumuz var"

İyi bir gözlemci ve gezgin olan İzmirli yazar Hacer Kılçioğlu, kendi çocukluğu ve gençliğini anlattığı *Ben Eskiden Çocuktum* ve *Jale'yle Konuşmak* adlı kitaplarıyla başladığı yazarlık serüvenini, ayrıca kitaplarındaki İzmir üzerine konuştuk. 10 Mart'ta çıkan yeni kitabı *Dağ Sustu Dağ Konuştu* isimli gençlik romanı ise, gençlerin kendi içindeki yolculuklarından da izler taşıyor...

Öncelikle nasıl yazmaya başladınız desem?

Biraz fazla gözlemliyorum insanları ve çok da aklımda tutuyorum gözlemlediğim şeyleri. İngilizce öğretmenliği yaptıktan sonra emekli oldum ve bir çocukevi açtım. Orada çocukları gözlemlerken, onların çocukluğundan kendi çocukluğuma bir geçiş yaptım. Benim epey hasarı ve farklı bir çocukluğum vardı. Kendi çocukluğumu yazmaya bu şekilde başladım. "Ben bir şey

yazayım" diye gelişmedi olaylar, kendimi yazarken buldum. Önce kendi çocukluğumu ve gençliğimi yazdım. Kendi çocukluğumu anlattığım *Ben Eskiden Çocuktum* isimli kitap sevilince ardından kendi gençliğim, genel olarak 70li yıllarda İzmir olarak anlattığım *Jale'yle Konuşmak* isimli kitabım çıktı. Sonrasında çocuk kitapları geldi *Günışığı* Yayınları'ndan. 10 Mart'ta da genç kitabımız çıktı, *Dağ Sustu Dağ Konuştu* isimli.

Hikayelerin/karakterlerin ortaya çıkması nasıl oluyor?

Ben hikayeleri ve kahramanları yanımda taşıyorum. Çocukevi işlettiğim dönemlerde kilolu çocuklarla fazlaca ilgilenirdim. Çünkü onların o içe kapanık ve diğerlerinden birazcık ayrıştırmış hali çok ilgimi çekirdi. Yardımcı olmaya çalışırdım onlara. İlk kitabımdaki Tibet, öyle bir kahramandı. Tibet benimle epey dolaştı, sonra bir

yerde çıktı ortaya. Bugün Adım Kaktüs Benim kitabımdaki Çiçek kocaman bir kız, kardeşi doğuyor ve kardeş kıskançlığıyla her gün kendini bir çiçeğin yerine koyuyor. Onları hep yanımda taşıdım ve gözlemledim. Sonra kitaplara sızdılar.

Ben Eskiden Çocuktum ve Jale'yle Konuşmak adlı kitaplarınızda çocukluk ve gençlik anılarınız bulunuyor. Sizin çocukluğunuz nasıldı?

Ben evin üçüncü çocuğuydum. Ağabeyim ve ablam çok çalışkanlardı ve derslerini çok severlerdi. Ben hiçbirisini sev-

mezdim ve sık sık evde kıyasla- ma yapılırdı. Babam hep üçüncü çocuğunda yenildiğini düşünürdü. O başarısız ortamdaki kendimi kurtarmak için sokakta oynardım. Çok hasarı bir çocuktum. Öyle olunca biraz kabul görmez, biraz azarlanan, itelenen çocuk oluyorsunuz. O yüzden hep de haksızlığa uğramışım gibi gelirdi bana. Hiçbir şey yapmıyorum ama kimse beni sevmiyor gibi gelirdi. Çocukluğumu Germencik'te geçirdim. 1968'de İzmir'e geldiğimde 12-13 yaşlarındaydım. Germencik'te çok farklı bir hayat vardı.